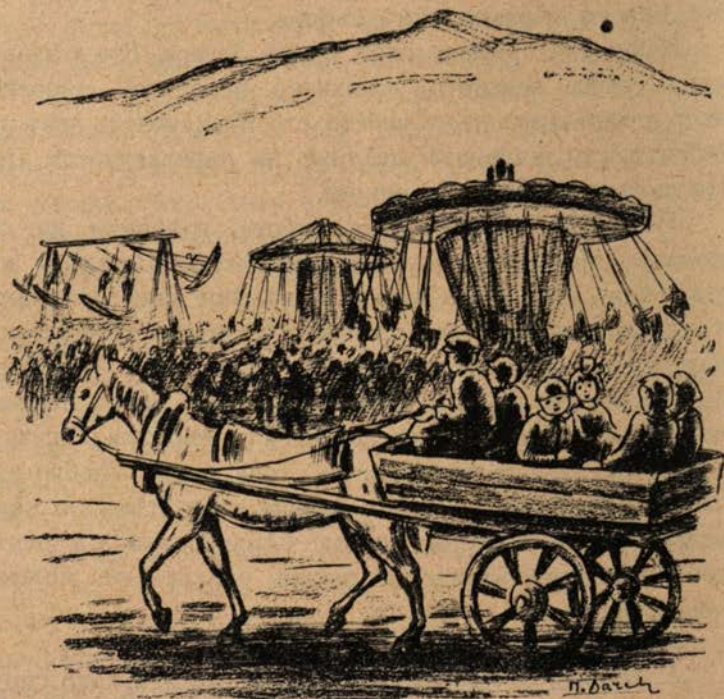

люлките. Всички деца извикаха „ура“ и не можеха да се нарадватъ на кроткия бѣлъ конь.

Най-напредъ отидоха при лодките. Върху тѣхъ пишеше: „Хамбургъ“, „Варна“, „Цариградъ“, „Марсилия“ и пр. Въ „Хамбургъ“ влѣзоха Любчо, Славчо, Динко и Колето, а въ „Варна“ — Лилито и другитѣ момичета. Залюлѣха се. Момичетата записаха отъ радостъ и страхъ.

Още малко и лодките щѣха сякашъ да хвъркнатъ къмъ небето. Но момчетата не се плашеха. Най-много се радваше Любчо. Той ходѣше всѣко лѣто въ Гьозекенъ съ своитѣ родители и обичаше много морето.

— Когато порастна — каза той на своитѣ другари — ще стана капитанъ на нѣкой параходъ. Искамъ да пропътувамъ Черно-море, Срѣдиземно море, да премина